

Jana

Jmenuju se Jana. Chodím do 4. B.

Do 4. B chodí i TETA. A to není žádná hloupost! Fakt ne. Teta Helena chodí k nám do třídy proto, že je asistentkou našeho Románka, který je autista. Paní učitelka Maruška ale často říká, že Helenku spíš potřebujeme my ostatní a můžeme být Románkovi vlastně vděční za to, že ji ve třídě díky němu máme. Kluci se mi kvůli TETĚ občas smějí. Teto jí totiž neříkám jenom já, ale celá naše třída. Já jí tak říkám nahlas a ostatní jen tehdy, když o tom TETA neví. Dělalí si tak ze mě i z ní legraci. Nejhorší jsou Kája s Pavlem.

„TETO, TETO,“ volají, když to Helenka neslyší, a přitom se na mě šklebí. Nenávidím je!

„Není to žádná moje TETA!“ bráním se vztekle.

„No prosím tě, to ti tak věříme,“ začne Pavel mlaskat jazykem a pitomě se pitvořit.

Teto jí sice říkám, ale není to moje opravdová teta. Není to totiž mámy nebo táty ségra, co jiný tety jsou. Tahle teta je tak trochu moje máma, i když svou mámu mám. Je to celý složitý. Kluci nemají Helenku rádi, protože je prý zlá. Já ale myslím, že není zlá, že je jen přísná. Na mě, děti ve škole a někdy i na maminku. Ale zlá není, to ne. Paní učitelka Maruška je hodná.

Teta říká, že je až moc hodná a pak to podle toho s naší kázní vypadá.

Žiju s maminkou v malém domku na kraji města. Blízko domu je potok, který se už několikrát rozvodnil a zatopil nám sklep a trochu i přízemí, kde je můj pokoj. Když se to stalo, tak jsem brečela, že nechci bydlet v nějakém pitomém domku, ale v bytě ve městě, kde není žádný potok. Maminka mi ale říkala, že nemám plácát nesmysly a být ráda, že máme domek se zahradou. V domku s námi bydlí i teta Helena. Nejdřív s námi nebydlela, ale pak už jo.

Mám i dědu. Babička umřela, když jsem byla úplně malá. Děda ale bydlí strašně daleko od nás, takže k nám jezdí hodně

málo. A taky se mi zdá, že nemá moc rád tetu. Od té doby, co u nás teta bydlí, byl u nás jen párkrát. Maminka mě ale k dědovi vozí na prázdniny, a to je bezva, protože mi děda skoro všechno dovolí a spoustu věcí neřeší tak jako maminka nebo teta. U něho můžu třeba chodit spát, kdy se mi chce, a ne protože je už hodně hodin. Jíst můžu taky kdy se mi chce a ne proto, že už je čas na oběd. Chodím s ním na ryby a někdy u řeky i spíme. A taky má psa Ajku, kterýho miluju. Prý se původně jmenoval Lajka, po prvním psovi, který kdy vyletěl do vesmíru. Ale já byla malá a místo Lajka jsem mu začala říkat jen Ajka, takže mu to tak už zůstalo. Maminka tam se mnou na pár dní občas zůstane. Teta u dědy nebyla nikdy. Prý má alergii na psy.

Kromě toho, že chodím do školy, mám taky každé pondělí a pátek závodní plavání. Teta ale říká, že to není žádné závodní plavání, jak to nazývám já s maminkou, ale obyčejný plavecký kroužek, díky němuž nejsem celou zimu nemocná tak jako ostatní děti. A to, že máme dvakrát do roka plavecké závody, prý rozhodně nepovyšuje tento kroužek na závodní.

A to je asi tak všechno, co bych o sobě na začátku řekla. Teda vlastně ještě možná to, že je mi jedenáct. Do školy jsem totiž šla o rok později, protože jsem si pořád jen chtěla hrát a nebyla zralá na školu. Klidně bych si ale místo školy někdy hrála i teď! A taky ještě nesmím zapomenout napsat, že mi maminka slíbila, že jednou budu mít pokoj na půdě. Ale nemám se prý furt ptát kdy. Prostě jednou!

Policie

Když jsem ráno přišla do školy (chodíme s Helenou každá jinou cestou a já vycházím o trochu dýl), paní učitelka Maruška byla ve třídě. Všichni, kdo už přišli, seděli na svých místech a byli úplně potichu. Nikdy se to ještě nestalo. Myslím to, aby byli všichni před zvoněním zticha a nehnuli se z místa.

Posadila jsem se vedle Markétky a zašeptala: „Co se děje?“

„Nevím,“ odpověděla stejně tiše jako já. „Prý máme sedět na svých místech, nemluvit a čekat, než přijde policie. Byl tu pan ředitel.“

„Policie?“ vyjekla jsem nahlas a půlka třídy se na mě otočila.

„Jano, potichu, prosím,“ řekla paní učitelka. „Jedná se o moc vážnou věc!“

„A dozvíme se už konečně o jakou?“ vyhrknul Pavel.

„Už jednou jsem vám říkala, že já vám teď nic vysvětlovat nemůžu! Počkejte na příchod pana ředitele s policií a všechno se dozvíte.“

„Kolik minut?“ chtěl vědět Románek, který potřebuje vždycky vědět všechno přesně a kvůli kterému dělá teta Helena asistentku u nás ve třídě.

„Přibližně tak deset minut,“ odpověděla hned paní učitelka, která chtěla předejít konfliktům, jak často říká. Někdy se totiž stane, že když je Románek zmatený, hrozně moc nahlas křičí. Řve tak hodně, že ho často nemůže utiшит ani teta ani paní učitelka.

„Přibližně?“ zarazil se Románek.

„Kolik minut?“ zopakoval znovu.

„Deset,“ odpověděla paní učitelka bez váhání a vynechala slovo přibližně.

„A sekund?“ pokračoval Románek dál.

„Deset minut, dvacet sekund,“ povzdechla si paní učitelka.

Románek ztichl. Čekali jsme dál. Po mně vešlo do třídy ještě pár posledních dětí. Učebnou se ozýval akorát šepot. Teta Helenka tu nebyla. A pak se přece jen, po nekonečně dlouhé době, rozrazily dveře, ve kterých se objevil ředitel, teta Helenka a dva policajti.

„Osm minut a šest sekund!“ začal křičet Románek.

„Osm minut deset sekund!“ Jeho řev sílil a sílil.

Paní učitelka mávla na Helenku a zavolala co nejsilněji, aby ho překřikla: „Románek pro vás přijde, až bude deset minut!“ Helenka rychle kývla a zase za sebou, panem ředitelem a oběma policisty zavřela dveře. Románek ztichl a celý se klepal.

„Máš důležitý úkol,“ řekla paní učitelka. „Až to bude přesně za deset minut a dvacet sekund, otevřeš znovu dveře.“

Románek zhluboka dýchal, nespouštěl pohled ze svých hodin, postavil se ke dveřím a konečně se usmál.

„Deset devatenáct,“ zavolal za chvíli a sáhl na kliku, kterou dal dolů. Přesně v deset dvacet otevřel dveře. Pan ředitel, teta Helenka i oba policisté znovu vstoupili do třídy.

„Chtěl bych vám představit příslušníky policie,“ začal pan ředitel a pokynul nám rukou, abychom nevstávali na pozdrav a zůstali sedět. „Přišli sem vyšetřit závažnou věc a spoléhají na vás a na to, že jim řeknete vše, co o dané věci víte.“

„O čem?“ vykřikl Pavel.

„To se hned dozvíte,“ umlčel ho pan ředitel. „Jistě jste si všimli, že dnes do třídy nepřišla dvojčata, Kája a Claudie.“

Všichni jsme se rozhlédli kolem, jako bychom je chtěli mezi námi najít. Rozbušilo se mi srdce.

„Nejsou nemocní, ani nejsou u lékaře,“ pokračoval. „Nejsou dokonce ani doma! Od včerejšího dne, kdy skončila škola, o nich jejich rodiče nevědí. S největší pravděpodobností utekli z domova, protože chybí některé jejich osobní věci. Ale policie nemůže vyloučit i to, že se jim něco stalo.“

Třídou to zašumělo.

„A proto jsou tu dnes s námi komisař Černý,“ pan ředitel ukázal na jednoho z policistů, který kývl hlavou, „a také inspektor Kopecký, kteří celý případ vyšetřují.“

Podívala jsem se vyděšeně na Markétku a vzpomněla si včera na Claudii, jak se na obědě přehrabovala vidličkou v jídle a nepravila do sebe skoro ani sousto.

„Budou si vás brát jednoho po druhém ke mně do ředitelny, abychom na to měli klid. Ničeho se nikdo nebojte, potřebují se vás jen zeptat na nějaké podrobnosti.“

Po tomhle prohlášení se všichni ve třídě začali bát úplně šíleně!

„První s námi půjde Románek s paní asistentkou, jestli vás můžu poprosit,“ otočil se směrem k tetě. „Potom vás paní učitelka bude jednoho po druhém za mnou posílat vždy, když se někdo z ředitelny vrátí.“

Policisté, pan ředitel, teta Helenka i Románek, který ani nezačal křičet, odešli.

„Na nic se mě neptejte,“ řekla paní učitelka Maruška s povzdechem, když se za nimi zavřely dveře a zůstali jsme ve třídě sami. „Každý si vezme papír a bude v tichosti kreslit, než na něj přijde řada. Napíšu vám na tabuli, co máte nakreslit a vy si vyberte jednu z možností.“

Paní učitelka Maruška začala psát na tabuli a já jsem musela

trošku přimhouřit oči, abych to přečetla. Bylo tam napsáno, že buď můžeme nakreslit den u Káji a Claudie, když jsme k nim byli pozvaní se třídou na zahradu, nebo jízdu vlakem k nim na vesnici, nebo jejich zvířata, se kterými jsme si tam hráli, nebo něco, co jsme viděli cestou, když jsme k nim šli.

Rozhodla jsem se namalovat sebe, Markétku a Claudii u ní v pokojíčku, když jsme si prohlížely krabici jejích korálků. Chtěla jsem začít kreslit Claudii a najednou jsem se zarazila. Koukala jsem na prázdný papír a v ruce se mi klepala tužka, která na bílou čtvrtku neudělala ani čárku. Čekala jsem celá vystrašená, až mě zavolají.